

ГУПАЛО ВАСИЛЬ

шість із половиною пригод

ФОЗЗІ

**ГУПАЛО
ВАСИЛЬ**

шість із половиною пригод

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2025

УДК 821.161.2-3
Ф74

Фоззі

Ф74 Гупало Василь. Шість із половиною пригод [Текст] : Фоззі. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 96 с. — Видання 2-ге, зі змінами і доповненнями.

ISBN 978-966-679-998-5

Усі ми з дитинства навчені вірити, що добро перемагає зло. Для тих, хто з певних причин розчарувався чи засумнівався в цьому постулаті, — книжка напівпритчевих оповідок від Фоззі. Тут добро уособлює простий собі чоловік — Гупало Василь. Але простий він до пори до часу. Коли ж настає інша пора, інший час і добру людей починає щось загрожувати, Гупало Василь фізично проявляє метафізичну здатність добра рости, збільшуватись у розмірах і таки перемагати...

Це видання доповнене новою оповідкою про Гупала Василя та його друзів — адже у доброго серця завжди знайдеться ще одна пригода.

УДК 821.161.2-3

© Фоззі, текст, 2016

© Сашко Даниленко, концепт, ілюстрації,
2016, 2025

© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-679-998-5

Усі права застережено.

ПРИКАЗКА

На наших землях люде завжди різним жили: полювали, хлібчик ростили, сіль возили з півдня на північ, розбійничали — хто як, хто де. І, скажу відверто, мені скрізь подобалося, хоч і люде траплялися різні, іноді відрізняючись, як... Я знаю?.. Кінь від бика абощо.

Та всі ми й на всі боки сходилися на думці, що кращого за наш край не знайти, бо росте тут усе, що вкинеш до чорнозему, — само росте, лише встигай збирати. А люде наші добрі, навіть якщо злими справами промишляють діткам на вечерю. Так було, як мій дід на базарних площах казки співав із бандурою, так було

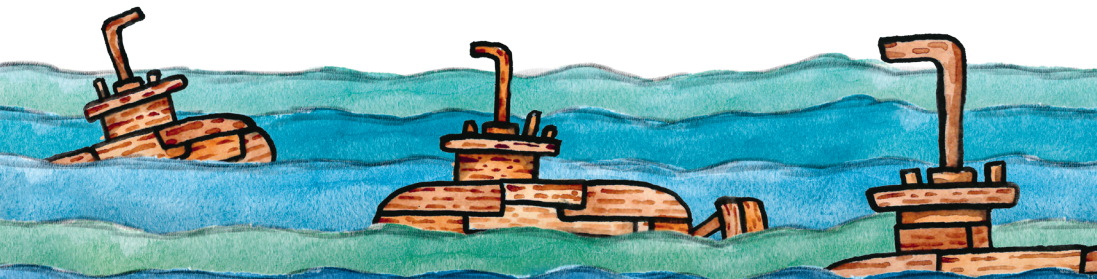
і за батька з кобзою. Та все змінилося ще за мого дитинства, змінилося швидко й різко.

Я чув, що Зелений Остап тоді ще радо виходив із лісу до людей і одного разу з'явився з новою, яка змінила наш світ. Він відкрив властивості Чорного Дуба, який — залежно від обробки — ставав то легким і гнучким, як повітря, то важким і твердим, як камінь.

І зчинився такий гармидер, що ховайся! Понаїхало всіляке рубати дивні дерева: злі не по-нашому, незрозуміло говорящі, з гострими пилами. Брехати не стану: наших теж багато радо взялося за сокири. І почала ця орда рубати гаї, та так завзято взялася до справи, що з'явилося прислів'я: «Аж гай шумить».

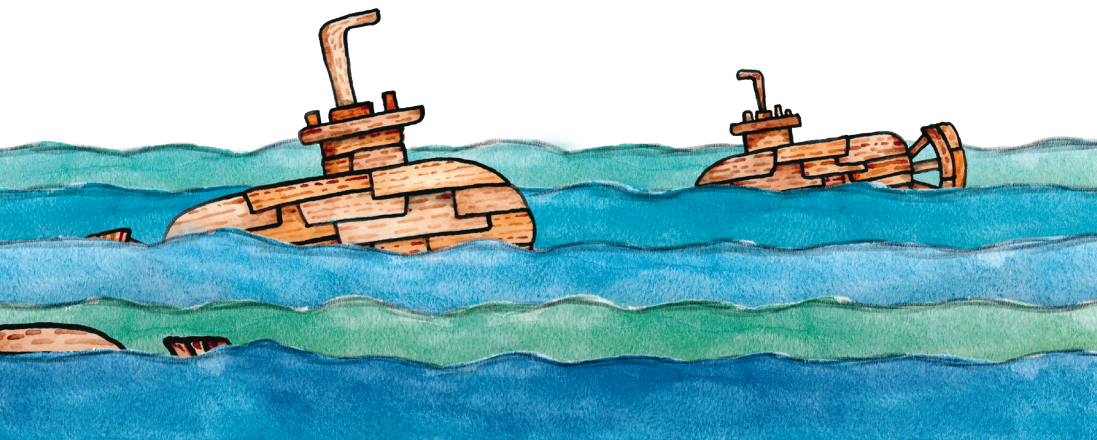
До нашого краю прийшли по заробіток лихі люди — і життя змінилося. За одне покоління людство навчилося робити з того дуба хто що собі навигадував: фіри без коней, човни, які плавали під водою, та повітряні хури, що їх називали літаками. А принагідно великий ліс Чорного Дуба порубали вщент, — нічого не лишилося, тільки подекуди лоховники та болота.

Від такого горя Зелений Остап образився на людство, прокляв нас і пішов углиб північних хащ. З часом

шкідники-сокирники розбіглися: хто додому, хтось іще далі, а деякі лишилися шукати залишки Чорного Дуба, що їх можна було надибати у звичайних лісах на всі боки. Казали, що в таких з'явився отаман, котрого звали Чорноротий, і що він об'єднав пошуки, а тих сокирників, котрі йому не скорилися, пустив униз по річці та й униз обличчям...

Багато хто постраждав під час тих заворух зі завірюхами, і на той момент, коли я вперше побачив Василя, ми ще не оговталися: жили, намагаючись намацати старі добрі часи, ніби можливо до них повернутися.

ОСТАННЯ КАЗКА ТА ПЕРШЕ ДИВО

Коли ми вперше з ним зустрілися, я ще не був парламентарем. Але і хвости коровам давно вже не крутив. Я ходив по різних селах: де на ярмарок, де просто так — і забавлявся тим, що розповідав людям казки. Знав тих казок на три торби з гіркою, пам'ять мав добру, а робити мені все одно було нічого, от і розповідав усяку всячину на всі боки від Чорнодубого лісу.

Пам'ятаю, в деяких містечках я вже побував двічі, казки мої слухали за-взято, з площі не проганяли, тож це могло би стати моїм фахом на ціле життя. А в цій роботі головне — спершу зрозуміти, про що людина хоче слухати, бо кожен прагне чути лише своє, і, як не вгадаєш — то

